

Helena Hvozdecká
TISÍC A JEDEN KLIK

POSLEDNÍ
GENTLEMAN

TISÍC A JEDEN KLIK

Helena Hvozdecká

Copyright © 2015 Helena Hvozdecká

Obálka ©2015 Helena Hvozdecká

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-95-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-96-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-97-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Předmluva

Vážené čtenářky a čtenáři,

když jsem četl tuto knihu poprvé, nemohl jsem uvěřit tomu, že by mohla popisovat skutečné příběhy. Jednoho dne mi bylo nad sklenkou vína vysvětleno, že povídky byly opravdu inspirovány reálnými zkušenostmi. Přestože příběhy v této knize jsou vyprávěny s určitou nadsázkou a ironií, popisují skutečné zážitky několika žen a mužů, kteří se pokusili seznámit se prostřednictvím internetových seznamek. Povídky jsou odrazem vlastních zkušeností autorky a částečně příběhů jejích několika známých. Seznamují nás se specifickým prostředím internetových seznamek, se všemi jeho pozitivy i negativy a současně nám dávají nahlédnout do vnitřního světa několika hrdinů, kteří se zhruba v polovině svého života pokoušejí najít nového partnera.

Tato kniha je realistickým odrazem toho, že internetové seznamky poskytují mnoho příležitostí k navázání nových kontaktů, ale i toho, že prostředí internetových seznamek umí být bezohledné, kruté, sobecké a hlavně vulgární. Ukazuje fenomén

dnešní doby – přesvědčení mnohých, že anonymita internetu nevyžaduje slušného chování.

Přestože kniha může celkově vyznívat jako rána do tváře všem bezcitům a hulvátům, její poslání je jiné. Má Vás především pobavit. Autorka Vám s lehkostí a nadhledem předkládá následující stránky, některé plné ironie a jiné zase trochu smutné. Ukazuje, že hledání partnera či partnerky přes internet může být záležitost humorná, dobrodružná, ale často i velmi zdrcující. Přesto se autorka jako každá správná kočka zatím vždy dokázala otrást a jít dál.

Jan Ševčík

Slovo autorky

Příběhy, do kterých se za chvíli začtete, nejsou smyšlené, z větší části je psal sám život. Proto také podobnost se skutečnými osobami není vůbec náhodná. S realitou jsem však ve svých příbězích zacházela poměrně volně, předlohou pro jednu z postav mohlo být i více skutečných mužů nebo žen. Všichni však mají smyšlená jména a také další údaje jsou upravené tak, aby nebylo možné nikoho identifikovat.

Zcela autentická a až na jména a faktické údaje neupravovaná je však většina vzkazů a odpovědí na inzeráty. Ponechala jsem je v původní podobě včetně mnohdy velmi svérázného pojetí pravopisu. Některé situace si člověk nemůže vymyslet, musí je prostě zažít. V případě seznamování se na internetu totiž platí, že skutečnost je někdy mnohem barvitější než ty nejdivočejší fantazie. Nemám v úmyslu se omlouvat těm, jejichž slova jsem v příbězích použila. Byla bych naopak docela ráda, kdyby se poznali a zamysleli se, příp. korigovali to, co pouštějí do éteru, i když v tomto případě jde asi o přehnaný optimismus.

Skuteční jsou i hlavní hrdinové příběhů. Předpokládám, že většina čtenářů má ve svém okolí podobné Heleny, Alice, Johany, Kristýny, Petry, Marky nebo Zdeňky, kteří se z různých důvodů pokoušejí více či méně úspěšně více a více či méně dlouho seznamovat na internetu. Chtěla bych poděkovat všem, kteří byli ochotni jít s kůží na trh a podělit se o své příběhy. Chtěla bych současně vyjádřit svůj obdiv těm, kteří se nevzdávají ani po opakovaných nezdarech, zklamáních a bolestných zkušenostech a ráda bych jim popřála, aby při hledání partnera neztratili optimismus, nadhled a NADĚJI.

Prolog

Helena rozřezala poslední krabice, přidala je na hromadu dalších už připravených kartonů a svázala je provazem. Děti se chopily připravených balíků a vydaly se ven s cílem najít v okolí nového bytu kontejner.

Helena na chvíli osaměla. S pocitem příjemného uspokojení procházela jednotlivé místnosti bytu, které se jim už během jednoho týdne po přestěhování podařilo uvést do obyvatelného stavu. Na chvíli se posadila na pohovku v obývacím pokoji a pohodlně se opřela. Po poněkud hektických událostech posledních dnů si konečně dovolila úplně se uvolnit.

Cítila neobvyklý klid. Změn ve svém životě už se nebála, naopak, vítala je. Nový byt znamenal i začátek nového života. Života ve třech. Jen Helena a její děti. No děti... Syn i dcera už ji dávno přerostli. Dceři chyběl k dospělosti jen malý krůček, synovi sice o trochu delší krok, oba se ještě rádi nechali opečovávat, ale s oběma už se mohla bavit jako s dospělými. Vlastně to byla dcera, kdo přišel s myšlenkou přestěhovat se. Právě dcera nejhůř snášela domácí dusno. Nestála o úplnou rodinu,

kteřá už stejně rodinou nebyla, ani o manželství rodičů, které už existovalo jen na papíře.

Helena se spokojeně protáhla. Konečně se mohla volně nadechnout a nebylo to způsobeno jen blízkostí lesa, který byl od jejich bytu vzdálen sotva pár metrů. Po dlouhé době se cítila spokojená. Co na tom, že se byt, ve kterém už týden bydleli, nacházel v panelovém domě. Co na tom, že pohovka, na které seděla, patřila majiteli bytu. Co na tom, že pro sebe neměla samostatnou ložnici, protože ta její byla součástí obývacího pokoje, tedy společného prostoru a představovala ji vlastně pouze matrace a noční stolek. Manželské dvojlůžko zůstalo v původním bytě. I s manželem. Helena zadoufala, že se manžel brzy změní v manžela bývalého a ona bude moci tuto životní etapu definitivně uzavřít. Ohlédla se dozadu na svoji matraci a lehce se zachvěla při vzpomínce na noci s již téměř bývalým manželem. Otrásl jí chlad a v žaludku ucítila mírnou nevolnost. Dva cizí lidé v jedné ložnici, v jedné posteli, otočení k sobě zády... Nucení sdílet intimitu, kterou už dlouho necítili. Manželskou postel by Helena nestěhovala, ani kdyby se do nového bytu vešla. K čemu by jí vlastně byla? Pro případné návštěvy stačilo roztáhnout pohovku, na které Helena seděla.

Případné návštěvy? Vždyť nemá koho pozvat. Helena se zamyslela. Kdy se jí naposledy dotkl nějaký muž? Měla několik kamarádů, ale nikoho skutečně blízkého. Nejbližšího. Nenastal čas něco s tím udělat? Kamarádka Aneta už dávno Helenu přemlouvala, aby se zaregistrovala na některé ze seznamek. Helena podobný krok odsunovala až na dobu po rozvodu. Jenže rozvod se protahoval, roky přibývaly a osamocené večery už Helena raději nepočítala.

„Jak dlouho chceš čekat? Až do důchodu?“ posmívala se jí Aneta. „Nasadíš klapačky, vezmeš hůl a vyrazíš na rande?“

Helena se znovu otočila a zadívala se na svůj odraz v zrcadlových dveřích šatní skříně.

„Na svoje roky nevypadáš zase tak špatně,“ sdělila svému obrazu v zrcadle. „Jen jestli to nebude tím, že jsi krátkozraká a díváš se na sebe bez brýlí,“ dodala vzápětí. „Možná bych vážně neměla čekat, mladší už nebudu.“

Od svých známých věděla, že najít toho pravého může trvat hodně dlouho. Nebo se to také nemusí podařit vůbec. Samota už Helenu dávno přestala děsit, zvykla si rozhodovat o sobě sama, zvykla si i na zodpovědnost za sebe a své děti, zvykla si na svoji volnost. Společné soužití s manželem bylo

formální už víc než rok před přestěhováním, vlastně jen občas sdíleli prostor jednoho bytu. Společně nedělali už téměř nic. I čas pro děti byl oddělený. Tak co mi vlastně brání, přemýšlela chvíli Helena. Stěhovat si sem nikoho nebudu. A věrná už nemám být komu.

Večer se Helena připojila na internet, otevřela stránky Seznamky, cz a vytvořila profil. Na závěr ještě poslala ke schválení svůj inzerát.

Svět je krásné místo k žití, ale mohlo by být ještě krásnější – s přítelem, později partnerem, který by se mnou radosti života sdílel.

Část první

Seznamování očima žen

Inzerát

První odpověď přišla v odpoledních hodinách, několik minut poté, co se inzerát objevil na internetu. Vzápětí mobil v kapse ženy zavibroval podruhé. Potřetí. A znovu. Otevřela mobil.

Předmět: Odpověď na inzerát v seznamce...

Helena se podívala na hodinky. Bylo právě 17.00. Zřejmě skončila pracovní doba, pánové odložili notebooky, tužky, lopaty nebo něco jiného a podívali se, co je nového na seznamkách. Rychle napsali odpověď, aby je náhodou někdo nepředběhl. Helena dál v klidu umývala nádobí. Teprve večer se přihlásila ke svému účtu, aby si pročetla odpovědi na svůj inzerát. Od svého experimentu si mnoho neslibovala, ale jak postupně zjišťovala, skutečnost ještě silně předčila očekávání.

Většina odpovědí byla stručná, přímo minimalistická. Už ta první jí skoro vyrazila dech.

Tady jsem: 48/170/80

No to je úžasné. Mám si tě přijít osobně vyzvednout? A kam vlastně?

Ahoj, kolikrát jezdím do Brna a nemám kde v noci přenocovat...

„To je ovšem tvůj problém,“ napsala rychle odpověď.

Ahoj, sluší ti to, co takhle zkusit něco nezávazného? Klidně to zkoušej, pokud najdeš sobě rovnou.

Ahoj nezajdem na kafe broněk
Nezajdem. Proč bychom měli?

Ahoj, jsi sympatická žena a tak si tě dovoluji oslovit. Nevím, jestli nebude problém můj věk 59 let, svobodný a bez závazků. Taky mám pár kilo navíc. No uvidím, jestli se dočkám odpovědi, ale jsem optimista... Vašek

No, milý Vašku, optimismus si ponechej, ale nech si i svůj věk a kila navíc. Ledaže bych tě přivítala ve své poradně pro výživu...

Ahoj. Zaujal mě tvůj inzerát. Jen krátké info o mě (rád napíšu víc a pošlu foto přímo na tvůj email). Jsem VŠ 44/164/66 z Olomouce – mladšího vzhledu, svobodný, bez závazků, nekuřák. Mám rád přírodu, hory, cestování, rád fotím, rekreačně sportuji. Kdybys měla zájem, napiš.

Promiň, ale jsi poněkud podměrečný. Potřebuji k muži svého srdce vzhlížet a ty jsi ještě menší než

já. Pokud bych si vzala podpatky, budeš vzhlížet ty ke mně a to je pro mě vrcholně antierotické...

Ahojky, rád bych se s tebou seznámil, odkud si? Mira 33 l.

Zkus si přečíst, profil, chlapče.

Odpovědi bez textu omezené na smajlíky hned mazala. Navíc u většiny z nich postrádala podpis. Moc si nevěděla rady ani s osamocenými větami typu: Seznámíme se?

Ahoj J , psal další.

Co odpovědět na takovou odpověď? Snad jen: No nazdar.

Chtěl bych se s tebou seznámit.

Tak pro to zkus něco udělat. Třeba se alespoň představit.

Další ze zájemců dovedl úspornou formu téměř k dokonalosti:

Ahoj, 57 l., jsem podn., hl. kamaradku

Tak hledej, hledej. A hodně štěstí.

Ahojky, neznámá. Písname si? Rád se seznámím.

Jsem 43,185,SŠ,rozveden,zajištěn. Nebopozvu na dobré papáníčko-vzájemné sympatyje řeknou víc?

Pohodový páteček, papa Pepa

Papa Pepo, sympatyje musí být... Bože, nakonec snad začnu šišlat, vzdychla si.

A takového pejska bys nechtěla, ptal se další.

Podívala se na přiloženou fotku. Byl na ní obtloustlý muž s pleší, objímající svého psa. Oblečený do trenek a trika, které stěží zakrývalo jeho pivní břicho. Na nohách měl silné ponožky a sandály. Do tváře mu neviděla.

Pes by ještě ušel, napadlo ji.

Další odpověď byla také stručná.

Možné já?

Podívala se na připojenou fotografii a zaúpěla. Jednoho otce už mám, stačí. Zcela nemožné...

Ahoj, menuju se Štefan, a rád bych se s tebou seznámil.

Jsou rozv. z JM, 53 let. Jsou nekuřák, alkohol nemusím. Jsou hodnej a inteligentnej muž. Mám rád vše, co k životu patří. Děti nejsou překážkou. Pa Š

Do očí jí vhrkly slzy. Z tebe ta inteligence přímo číší. Jen nevím, jestli na mě nejsi inteligentnej až moc.

Pozvani na kavu... Karel 1747450l. a ujdu. Usmev prosim-! Apropo foto muzi poslat i s dalsim info.P.S. Hezky nejen den.

Myslím, že foto ani posílat nemusíš, Karle, děkuji...

Dobry den, až budete mít čas a náladu mrkněte na můj profil a fotečky, pokud se neleknete písničky ...Příjemný zbytek dne. Robert

Asi nepísnu, lekla jsem se. Potetovaný drsoň, to je můj sen. Jen aby se nezměnil spíš v noční můru. Otrásla se.

Ahoj rad bych tě pozval na kavu napiš budeš lichtít s pozdrave pepa. Su z Liberce.

Promiň, Pepo. Linechcu. Mimochodem, jsem z Brna. Bydliště mám uvedeno v profilu.

Dobry den preji.

Nejenom ze jste krasna zena ale vypada to ze vite co chcete od zivota. Myslim ze zacit znovu nejni nikdy pozde, a dobrych pratel nejni nikdy dost. Rad bych si vymenil par prijemnych sluvek, budete-li mit zajem poznat nove kamarady-rad pockam na odpoved.

Karel.

Máte pravdu, Karle. Bohužel opravdu vím, co chci, a slevovat se mi nechce. To nejni moje cesta.

Dobry den, nevadil by vám přítel starší o 20 let? Rád vám o sobě napíši. Bohumil.

Vadil, Bohumile, vadil. Nejssem gerontofil.

Ahoj, jsi krásná žena, rád bych tě poznal. Skutečně klameš tělem, vypadáš tak na třicet.20/188/78
Bohužel nejsem ani pedofilka.

Další odpověď neměla chybu:

Ahoj, chtěl bych se stát tvým osobním WC, psal 33 letý vysokoškolák. Pochopitelně se ani nepodepsal. Jeho profil byl zcela prázdný. Odpověděla okamžitě: „WC mám. Nepotřebuješ spíš terapii?“

Poslední odpověď byla zcela bezkonkurenční:

Hledám intimní kamarádku, napiš mi na můj mail:monybaby@seznam.cz. Čekám J

Zajásala: Heuréka! Konečně vím, co mi chybělo ke štěstí. Lesbická láska!

Začínala být unavená. V rychlosti přelétla další e-maily, přišlo jich víc, než čekala. Svou roli zřejmě sehrála její fotografie, vlastně několik fotografií, výsledek jejího experimentování se samospouští a dalších „uměleckých“ úprav, které se její dceři velmi povedly. Marně však čekala na zajímavou, smysluplnou odpověď. Z příložených fotek na ni hleděli mladí svalovci, většinou svlečení do půl těla, potetovaní Rambové, sportovci v šušťákových

soupravách nebo lyžařských kombinézách schovaní za tmavými brýlemi, několik obtlouklých venkovských strýčků v trenýrkách nebo mírně anorektičtí mladíci se smutným výrazem.

Občas hodně prozrazoval už nick sám o sobě nebo úvodní pozdrav. Přemýšlí vůbec ti pánové, když se představí jako „bzuk“ nebo třeba „pavlik. bambino“? Neměla ráda hrubost, ale zdobněliny u mužů středního věku jí připadaly ... prostě odpuzující. Na většinu dopisů neodpověděla ani formálně, ze všech těch smajlíků, pozvání na káfičko a jiné dobrůtky bez dalšího textu, ze všech „ahojků“, „papa“ a jiných infantilismů se jí zvedal žaludek.

Znovu se jí potvrdilo, že je zajímavá pro kategorii mužů od 55 let výš. Ti mladší, čtyřicátníci, její vrstevníci, zjevně hledají také mladší, tedy třicátnice. Povzdychla si. Nejsou všichni postarší muži stejní, přemítala, ale víc si přece jen rozumím s těmi přibližně stejně starými. Nebo mírně mladšími. Padesátníci nebo vlastně téměř šedesátníci jí vesměs připadali usedlí a příliš pasivní... a po pravdě i fyzicky nepřitažliví L. A navíc jsem ulítlá na psavce, přemýšlela Helena, to už se v dnešní době nenosí? Znovu nahlédla do několika odpovědí. Čím chtějí všichni ti muži

zaujmout, když o sobě nejsou schopni napsat ani pár souvislých vět? Kromě inzerátu měli k dispozici vyplněný profil, včetně několika řádků o její představě partnera a vztahu. I číst je v dnešní době už ztráta času?

Podívala se na sebe do zrcadla.

- Kde jsou všichni zajímaví, inteligentní, duchaplní, aktivní muži středního věku? povzdychla si.

- Jsou zadání, odpovědělo zrcadlo.

- Všichni?

- Buď jsou ženatí, nebo mají mladé atraktivní milenky. Nebo obojí.

- A já jsem co? Přece nejsem ještě ani stará ani neatraktivní.

- To bylo vtipné.

- Ha, ha, ha. Mám se jít pověsit, nebo co?

- Máš na výběr. Buď snížíš laťku, nebo zůstaneš sama.

- Chceš říct, že jsem moc náročná?

- To jsi. Není ti dvacet. Ve svém věku už moc šancí nemáš.

- Nechci vztah za každou cenu. Nemám důvod být s někým, kdo mi nic neříká. Nepotřebuji ani kamaráda ani příležitostného milence. Mám zájem

o partnera v pravém slova smyslu. O někoho, kdo mi nechá moji svobodu a současně bude schopný se mnou držet krok. O někoho, s kým si budu rozumět a kdo mě bude po všech stránkách přitahovat...

- Hezká pohádka... Tak sni dál...

Měla chuť do zrcadla třísknout. Ale spokojila se s tím, že ho otočila ke zdi.